

Wegwezen!

Voordat alles begon, woonden Ed en Boutje in een fijn huis, in een mooie straat, in een nette buurt. Ze waren rustig en beleefd tegen iedereen.

Ed is trouwens de vader van Boutje.

Op een ochtend toen ze net aan het ontbijt zaten, werd er gebeld en tegelijkertijd hard op de deur geklopt.

‘Wegwezen!’ riep een man. ‘Jullie horen hier niet!’

Boutje schrok zich kapot.

Maar Ed liep heel kalm naar het raam. ‘Er staan allemaal burens voor ons huis,’ zei hij. Daarna ging hij weer zitten.

‘Wil je nog thee?’

BONK, BONK! Er werd nu echt hard op de deur geramd.

‘Jullie betalen geen huur en geen parkeergeld! We gaan de politie bellen!’ riep een vrouw met een schelle stem. ‘In deze straat wonen nette mensen, en geen...’ Ze wilde nog meer zeggen, maar ze moest hoesten.

‘Ed, ze zijn boos!’ fluisterde Boutje.

‘Denk je? Ik zal het eens vragen.’ Ed stond weer op en deed de voordeur open. ‘Goeiemorgen!’ zei hij vriendelijk.

Niemand durfde meer iets te roepen. Ed was zo sterk als twee gorilla’s tegelijk. Dat zag je meteen aan zijn spierballen, dat waren net meloenen.

‘Wat kan ik voor u doen, dames en heren?’ vroeg hij.

Er klonk alleen nog wat gemompel.

‘Mooi zo,’ zei Ed en hij sloeg de deur dicht.

‘Gaan ze weer weg?’ fluisterde Boutje.

‘Ja, en wij ook.’ Ed ging achter het stuur zitten en haalde het huis van de rem. ‘Gordel om, jongen! Ik had toch al genoeg van deze plek. Het is tijd voor iets nieuws.’

Ze reden net zolang door totdat ze midden in het bos waren. ‘Ziezo, dit is een mooi plekje. Hier zijn geen zeurende burenen en de bramen zijn rijp!’ Ed parkeerde het huis onder een dikke, hoge kastanjeboom.

Boutje stapte uit en keek omhoog. ‘Ik wil een glijbaan maken die rondraait, mag dat?’

‘Je gaat je gang maar, ik ben benieuwd!’ zei Ed.

Boutje wilde net zijn gereedschap uitpakken, toen er vanachter een andere boom ineens een boswachter tevoorschijn kwam. ‘Wat moet dat hier?’ vroeg hij.

‘Meneer, u bent precies op tijd, ik wilde net thee gaan zetten,’ zei Ed.

Maar de boswachter wilde geen thee, hij wilde dat ze weer vertrokken. ‘Inpakken en wegwezen, mensen!’ zei hij streng.

‘Luister nou eens, wie heeft er hier last van ons?’ vroeg Ed.

‘Niemand, maar het hoort nu eenmaal niet. Een bos is een bos en geen camping,’ antwoordde de boswachter.

Ed zuchtte. 'Goed. Kunt u ons dan de weg naar de dichtstbijzijnde camping wijzen?'

'Daar mag je alleen staan als je een tent of een caravan hebt,' zei de boswachter. 'En wat jullie hebben is meer een... tja, meer een...'

'Kom, Boutje, ik weet genoeg.' Ed draaide zich om en liep naar het huis.

Daar gingen ze weer. Ditmaal reden ze naar een groot plein in het centrum van de stad. Er konden wel honderd huizen staan, zo groot was het.

'Perfect!' zei Ed. 'En kijk eens, je wilde toch een ronddraai-glijbaan maken? Ik zou zeggen: succes!' Hij wees naar de grote kerk aan de rand van het plein. Die was zo hoog als vijf lantaarnpalen boven op elkaar.

'Ik heb een ander idee: mag ik een duivenpaleis maken?' vroeg Boutje.

'Je doet je best maar,' antwoordde Ed. 'Krijgen ze dan ook een wc'tje?'

Helaas, na vijf minuten stopte er al een politieauto met twee agenten. 'Weg hier en snel een beetje!' riep de hoofdagent. 'Maar waarom, kijk dan toch hoeveel ruimte er is!' Ed wees om zich heen. 'We maken geen troep en we doen geen kip kwaad!'

'Ik tel tot drie,' brulde de hoofdagent. 'Eén...'
Vooruit dan maar: inpakken en wegwezen.

Ze reden door tot ze bij een weiland kwamen, ver buiten de stad. Een stuk verderop stond een kudde koeien te grazen, lekker koel in de schaduw van de bomen. Ze keken wel even nieuwsgierig naar de nieuwe bewoners, maar daarna kauwden ze weer rustig verder.

Wc voor
duiven:
1 schoenendoos
2 bakstenen
2 gaten

vliegenwegjaag-
machine:

1 ventilator
2 snelbinders
1 koe
1 accu

‘Zal ik een vliegenwegjaagmachine voor ze maken?’ vroeg Boutje.

Ed knikte. ‘Daar zullen ze blij mee zijn!’

Maar ook hier ging het mis. Er kwam een boer op een tractor aan. ‘Hela, wegwezen, vort!’ riep hij.

‘Waarom? Er is plek zat!’ antwoordde Ed.

De boer wees naar de koeien. ‘De dieren worden onrustig van jullie.’

‘Ach, die moeten gewoon even wennen. En luister, ik kan je helpen met melken en de stallen uitmesten.’

De boer schudde zijn hoofd. ‘Vort, zei ik je. Geen zwervers op mijn weiland!’

‘Boutje, ik vertik het. We blijven gewoon staan,’ zei Ed zacht.

Maar Boutje duwde zijn vader terug naar het huis. ‘Kom nou maar, anders krijgen we problemen.’

En daar gingen ze weer.

‘Waar moeten we nu naartoe?’ vroeg Boutje. ‘We hebben alle lege plekken van de wereld onderhand wel gehad.’

‘Welnee, nog lang niet,’ antwoordde Ed. ‘En trouwens, wat kan ons nou gebeuren? We hebben een huis en we hebben elkaar. Wat wil een mens nog meer? Voor mijn part gaan we op de maan wonen. Verzin maar vast een mooi maanhuis.’ Ze reden en reden... Ed vertelde spannende verhalen en hij zong liedjes waar Boutje om moest lachen. Of liedjes waar Boutje stil van werd.

En toen, uren later, kwamen ze bij een grote, lege plek. Er lag wel heel veel rommel, maar het was allemaal schone rommel. Dus geen etensresten of vieze luiers, nee, het waren spullen, een héleboel spullen.

Helaas stond er wel een groot bord met: *Verboden toegang!*

‘Laten we hier maar eens gaan kijken,’ zei Ed.

‘Mag niet!’ Boutje wees naar het bord.

‘Dat zal ik straks even doorstrepen. Dan mag het wel.’ Ed zette het huis op de handrem en Boutje stapte uit. Nieuwsgierig liep hij tussen de rommel door. Hij zag stoelen, stofzuigers, een grote badkuip, een paraplu, speelgoed, een magnetron... Wat een troep, zouden de meeste mensen denken. Maar Boutje de knutselkoning dacht: WOW! Ed kwam bij hem staan. ‘Moet je nou toch zien, je kunt er een heel huis mee inrichten! Wat zeg ik? Een hele straat!’ ‘Van wie is dit allemaal?’ vroeg Boutje.

‘Van niemand, alles is weggegooid. Ja hoor, dames en heren, zet je troep maar op de stoep!’ Ed keek handenwrijvend om zich heen. ‘We staan midden in het knutselparadijs. Kijk, dat wordt jouw werkplaats.’ Hij wees naar een soort schuurtje. Het had geen dak, geen deur, geen ramen en eigenlijk had het ook bijna geen muren. Maar toch, eens een schuurtje altijd een schuurtje.

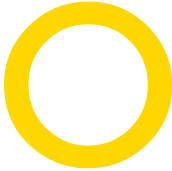
‘Deze plek lag op ons te wachten. Jongen, we zijn thuis!’ zei Ed. Hij pakte een oud verfblik waar nog een beetje rode verf in zat. Daarmee liep hij naar het bord dat aan de weg stond.

Dat draaide hij om en daarna doopte hij twee vingers in de rode verf. Het werd nogal een knoeiboel, want verven met je vingers is niet makkelijk. Maar na een tijdje ploeteren stond het er wel:

VAN HARTE WELKOM

De rommelberg

m te beginnen gooiden ze alle spullen op een hoop. Het was zoveel, op het laatst moest Ed het omhooggooien. 'Hop!' riep hij elke keer. 'En hop en hop!'

Boutje keek steeds even achterom. Kwamen er geen boze burens of politieauto's of een strenge burgemeester? Nee hoor, echt niet. Ze waren helemaal alleen.

Toen ze klaar waren, stond er een berg die zo hoog was als een flatgebouw, Boutje kon de bovenkant nog net zien.

Verder was het hele terrein nu netjes en leeg.

Ed wees naar een oude bank. 'Kijk eens, prima bank!' Hij tilde hem boven zijn hoofd en zette hem voor het huis neer. Andere mensen zouden daar een hijskraan voor nodig hebben, maar Ed niet, hoor!

'Vanavond eten we buiten,' zei hij tevreden. 'En kijk daar eens.' Hij wees naar een opgerolde slang, die naast de schuur lag. Geen giftige adder, maar een rode tuinslang die vastzat aan een kraantje. 'Water! Weet je wat ik na het eten ga doen?'

'Afwassen,' gokte Boutje.

Lachend liep Ed naar de rommelberg. Hij pakte de badkuip stevig vast, hees die boven zijn hoofd en zette hem naast het schuurtje neer. 'Ziezo, wij hebben een buitenbad.'

'Worden de mensen niet boos als we dit doen?' vroeg Boutje.

'Welnee! Je mag overal aan zitten en we hoeven niet zachtjes te doen.' Ed wenkte. 'Kom eens mee!'

Ze liepen naar een rijtje hoge bomen aan de rand van het

terrein. Achter die bomen was de weg en aan de overkant stond een groot, glimmend hek met dikke tralies met gouden punten erbovenop.

‘Zie je dat?’ vroeg Ed. ‘Daarachter wonen onze burens. Dus wees maar niet bang dat die last van ons hebben.’

‘Is dat een gevangenis?’ vroeg Boutje geschrokken.

Ed schudde zijn hoofd. ‘Nee, daar wonen mensen. Gewone mensen, net als jij en ik. Maar nu komt het: ze zitten niet voor straf achter die tralies, ze willen het zelf!’

Boutjes mond zakte open van verbazing. Wie ging er nou voor zijn plezier achter tralies wonen? Hij dacht aan hun eigen huis. Het fijnste huis van de wereld op de fijnste plek van de wereld. En zonder hek eromheen.

‘Over twee weken ben ik jarig, dan geef ik een groot feest met muziek en lekkere hapjes!’ riep Ed.

‘Hoe kun je nou een feest geven, je kent niemand,’ zei Boutje.

‘Hoezo ken ik niemand?’ vroeg Ed verbaasd. ‘Ik ken jou toch?’

Dat was waar.

‘Ik heb wel zin in een feest,’ zei Boutje.

‘Mooi zo. En nu ga ik eten halen, ik heb honger als een nijlpaard.’ Ed pakte zijn fiets en stapte op. ‘Tot zo.’

‘Wel terugkomen, hoor!’ riep Boutje.

Ze moesten alle twee lachen. Natuurlijk kwam Ed terug.

Boutje had een grote, zware schatkist. Meestal zitten er goudstukken of juwelen in een schatkist, maar in die van de knutselkoning zat gereedschap: een hamer, alle soorten en maten schroevendraaiers, een boor, nijptang, zaag, spijkers...

skelster:

Hij kon alles maken, echt alles! De schatkist had hij ook zelf gemaakt. Zelfs dingen die nog niet bestonden, kon hij maken.

Vandaag ging hij aan een skelster beginnen, dat was hij al heel lang van plan: een skelster met een motor en zonder trappers, dus eigenlijk een kart.

Hij had de bouwtekening al gemaakt. Zo deed hij dat altijd: eerst denken, dan tekenen, dan bouwen.

‘Op papier mag het tien keer fout gaan, daar zijn de gummetjes voor!’ zei Ed altijd.

Met de tekening in zijn zak liep Boutje naar de rommelberg. Hij had al een kinderwagen met mooie, stevige wieltjes gezien. Die trok hij er als eerste uit. Er kwam ook een skateboard tevoorschijn, dat legde hij apart, altijd handig. Nu nog een stuur, een zadel, een motor en een rem. Hij schuifelde langzaam om de berg heen. Er lag echt van alles tussen, hij zag een kano, een gitaar, een etalagepop en zelfs een rolstoel, ook leuk om een keer iets mee te doen.

De meeste dingen waren kapot, maar er lagen ook dingen tussen waar niets mee aan de hand was.

‘Denk erom: niet naar boven klimmen!’ had Ed een paar keer gezegd. ‘Als het zaakje gaat schuiven, krijg je een lawine van spullen over je heen. Dan ben ik daarna uren bezig om je weer uit te graven.’

Boutje bekeek een wasmachine. Misschien kon hij daar de motor uithalen.

Ineens zag hij een vrouw staan. Of was het die etalagepop? Nee, het was een echte vrouw. Boutje dook snel weg, maar het gekke was dat de vrouw dat ook deed. En het grappige was dat ze allebei te laat waren, want ze hadden elkaar al gezien. Dus gingen ze maar weer staan.

De vrouw had kort, oranje haar, precies de kleur van gewassen worteltjes. Ze had een lichtbruine rok aan en precies zo’n kleur jasje. Het leek op een uniform. Boutje schrok.

Werkte ze hier? Moesten ze weer weg?

‘Heb jij al die spullen op een hoop gegooid?’ vroeg ze.

‘Nee, zo lag het al toen we aankwamen,’ zei hij snel.

De vrouw krabde op haar hoofd. ‘Zijn jullie hier al lang?’

‘Niet echt,’ antwoordde Boutje.

‘Je hoeft niet bang te zijn, hoor! Ik loop gewoon een beetje te scharrelen.’ De vrouw keek omhoog, naar de top van de berg.

‘Zoekt u iets? Dan kan ik wel helpen,’ bood Boutje aan. ‘Als het moet, kan ik een zoutkorrel op het strand vinden, zegt mijn vader altijd.’

‘Dat is aardig van je, maar ik kijk gewoon een beetje rond. Ik hou van rommel,’ vertelde de vrouw.

‘Mijn vader en ik ook,’ zei Boutje.

‘Toevallig zeg,’ zei de vrouw.

Daarna waren ze allebei stil.

Er is iets gekks met haar, dacht Boutje. Maar wat?

‘Er loopt een vrouw bij de rommelberg,’ vertelde hij toen Ed weer terug was. ‘Ze zegt dat ze van rommel houdt.’

‘Ach ja,’ zei Ed. ‘De een houdt van schilderijen, de ander van bloemetjes en weer een ander houdt van rommel.’

‘En weer een ander van eten.’ Boutje wees naar de reusachtige stapel eten die Ed had gehaald: twee pakken tomatensoep, broodjes, bamigroenten, vissticks, een pot pindakaas en zelfs een grote appelflap. Dat was mazzel voor Ed, want daar was hij dol op.

‘De supermarkten gooien gewoon eten weg!’ zei Ed. ‘En niet omdat het vol schimmel zit of omdat het verrot is, nee hoor, allemaal prima eten. En toch: huppekee, weg ermee. In de container. De mensen zijn gek geworden, Boutje.’

‘Gelukkig maar!’ Boutje smeerde een dikke laag pindakaas op een broodje.

Ze aten samen alles op, deden de afwas en daarna gingen ze badmintonnen met echte rackets. Die had Boutje in de berg gevonden.

‘Bedtijd!’ riep Ed na een poosje.

Tandenpoetsen deden ze buiten, bij de rode tuinslang. Het was inmiddels doodstil geworden. In de woonwijk blafte er altijd wel ergens een hond, of er reed een auto voorbij. Maar hier hoorde je niks. En je zag ook niks, want er stonden geen lantaarnpalen.

Boutje dacht aan de rommelberg. Zoveel spullen op een hoop in je achtertuin, dat was de droom van elke knutselkoning.

‘Ik wil hier altijd blijven wonen,’ zei hij.

‘Nou, dan doen we dat toch?’ antwoordde Ed.

Het meisje

De volgende ochtend rende Boutje meteen terug naar de rommelberg om zijn elektrische skelter af te maken.

O kijk, daar lag een rolkoffer. Dat handvat kon hij mooi als stuur gebruiken.

Toen hij de koffer uit de stapel trok, zag hij erachter iets glimmen. Het leek wel een gouden knikker op een steeltje. Of nee, het was geen knikker, maar een minibokshandschoentje. Ja, echt waar, het was een armpje met een gouden bokshandschoentje!

Voorzichtig trok hij het tevoorschijn. Het was inderdaad een boksertje, een gouden beeldje van een bokser. Zo te zien had iemand het pas geleden nog opgepoetst. Het gaf bijna licht, zo glom het. Op het naambordje stond ALI.

Dit moest Ed zien! Maar wacht eens... Ed was bijna jarig én hij hield van boksen! Er bestond toch geen mooier cadeau dan dit?

Boutje keek naar het beeldje. 'Ik ga jou verstoppen,' zei hij. 'Weet je waarom? Je wordt het verjaardagscadeau voor Ed. Dan kom je op een heel mooi plekje te staan, op onze vensterbank bijvoorbeeld.'

Hij keek om zich heen. Waar kon hij het beeldje zolang verstoppen? Hier ergens in de rommelberg? Nee, grote kans dat Ed het dan zou vinden. Begraven was beter, een heel stuk verderop. Even kijken, achter die hoge bomen, ergens bij het hek. Ja, dat was een goed idee!

Hij trok een schoenendoos uit de rommelberg en legde het beeldje er voorzichtig in. 'Over twee weken mag je er weer uit, dat beloof ik!'

Boutje haalde de rode verfbus waarmee Ed *Van harte welkom* op het bord had geschreven. Hij doopte er een takje in en schreef toen met grote letters op de deksel van de schoenendoos: **AFBLIJVEN AUB.**

Even blazen tot het droog was. Een schep zag hij zo gauw niet, maar er lag wel een lepel.

Graven met een lepel ging niet snel, maar Boutje hield vol. Toen de kuil eindelijk diep genoeg was, liet hij de doos met het beeldje er voorzichtig in zakken. Zand terugschuiven, nog even goed aanstampen en klaar! Niemand die er iets van zag. 'Tot over twee weken!' zei hij.

'Tegen wie praat jij?'

Geschrokken keek hij op. Aan de andere kant van het hek stond een meisje. Zo te zien waren al haar kleren nieuw: haar jurk, haar schoenen, haar horloge, de strikjes in haar haar... zelfs haar voetbal zag er schoon en nieuw uit!

‘Tegen niemand, ik moest niezen,’ verzon hij snel, want het was natuurlijk raar om tegen een beeldje te praten. Het meisje bleef naar hem kijken, met haar gezicht tussen de spijlen van het hek. ‘Je niest een beetje gek en mijn kanarie heeft net zulk haar als jij,’ zei ze toen. Kanaries hebben geen haren maar veertjes, dacht Boutje, maar hij was te verlegen om het te zeggen. ‘Mijn hond heeft net zo’n staart als jij,’ verzon hij toen maar gauw. Ze schudde haar hoofd, zodat haar staart heen en weer zwiepte. Net alsof ze kwispelde. ‘Kan niet,’ zei ze. ‘Een hond heeft geen paardenstaart.’ Nu moest hij eigenlijk zeggen: ‘Ach, ik klets maar wat en ik heb helemaal geen hond.’

Hij kreeg het er warm van.

'Mag ik je hond zien?' vroeg ze.

'Als ik jouw kanarie mag zien,' antwoordde hij.

Ze hield er gelukkig over op. 'Waarom heb je die lepel bij je?'

'O, zomaar,' antwoordde hij. Hij moest er zelf om lachen, wie had er nou zomaar een lepel bij zich! Maar zij bleef ernstig naar hem kijken.

'Waar woon jij?' vroeg ze.

Hij twijfelde. Moest hij eerlijk antwoord geven?

'Je weet toch wel waar je woont?' drong het meisje aan.

Zij was in elk geval niet verlegen.

'Ik woon hier, ik bedoel daar.' Hij wees achter zich.

Ze duwde haar gezicht tegen de tralies en keek in de verte.

‘Waar dan?’ vroeg ze.
‘O gewoon, een stukje verderop.’
‘Daar staat geen huis,’ zei ze.
Boutje kon geen kant meer op, hij moest het echt vertellen.
‘Maar nu wel. We wonen namelijk in een huis op wielen,’
zei hij voorzichtig.
‘Ooo!’ riep ze en ze bedoelde niet: ‘Ooo, wat erg, weg met
jullie!’ Nee, ze bedoelde: ‘Ooo, wat leuk!’
‘We zijn normale mensen, hoor!’ voegde hij er snel aan toe.
‘Je zegt wel steeds gekke dingen,’ zei het meisje.
‘En jij stelt de hele tijd vragen,’ antwoordde hij.
‘Wat is daar erg aan?’ vroeg ze.
Boutje moest weer lachen. Daarna waren ze een tijdje stil.
Het meisje haalde haar telefoon tevoorschijn en keek er
even op.
‘Mooie telefoon,’ zei Boutje.
‘Nieuw,’ antwoordde ze. ‘Wat was je hier eigenlijk aan het
doen?’
Hij haalde zijn schouders op. ‘Niks bijzonders.’
‘Ja, maar wat dan?’
Niet te geloven, wat was zij nieuwsgierig! ‘Van alles en nog
wat!’ riep hij.
‘Mag ik meedoen met van alles en nog wat?’ vroeg ze.

Zoek goud!

Boutje en het meisje waren aan het overgooien met de nieuwe bal. Er zat wel een hek tussen hen in, maar dat was juist leuk.

‘Kijk, politie!’ Het meisje wees achter Boutje. ‘Er is zeker weer ergens ingebroken, dat gebeurt heel vaak in deze buurt. Alle mensen zijn rijk, dus er valt veel te halen.’

Langzaam draaide Boutje zijn hoofd om. Drie witte politieauto’s reden voorbij, in de richting van hun huis.

Het was weer zover. Nooit werden ze met rust gelaten! Ook hier niet, op de fijnste plek van de wereld waar niemand, echt níemand last van hen had.

‘Waarom schrik je zo, je hebt toch niks gedaan?’ vroeg het meisje.

Boutje schudde zijn hoofd. Hij kon niet meer praten, zijn keel was ineens zo droog als zand. Hij gooide de bal over het hek, stak zijn hand op en liep langzaam terug naar huis.

Er stonden drie politieauto’s bij de rommelberg, maar er zat niemand in. Waar waren de agenten gebleven?

Ed zat binnen aan tafel.

‘Wat is er aan de hand, wat willen ze, komen ze voor ons?’ vroeg Boutje.

‘Er is een hele kudde agenten tussen de rommel aan het zoeken,’ zei Ed.

‘Wat dan, wat zoeken ze?’ vroeg Boutje.

‘Ik heb geen flauw idee, jongen.’ Ed glimlachte, maar Boutje zag heus wel dat hij zenuwachtig was.

‘Ed, moeten we weer weg?’

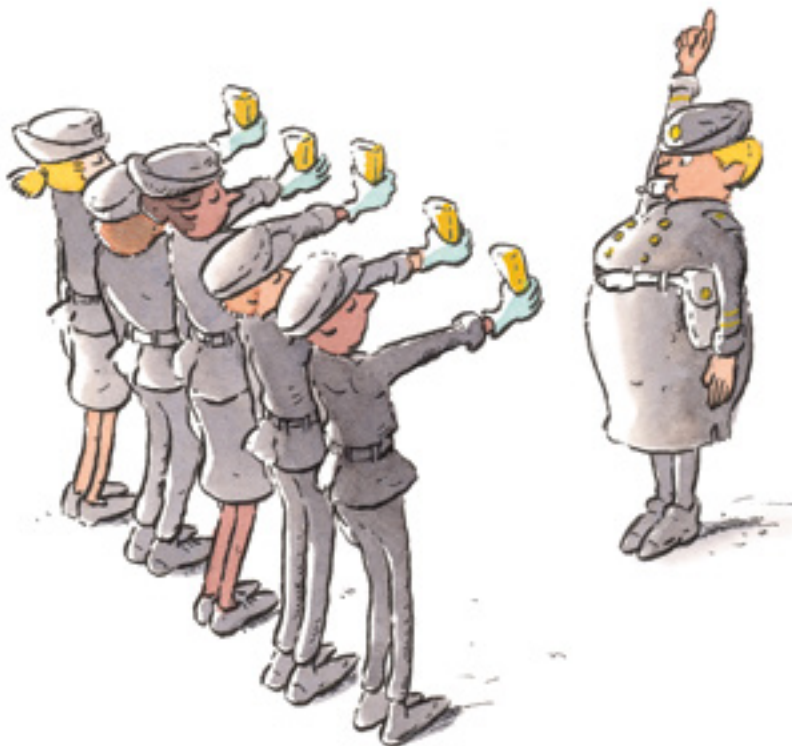
‘Ik zou niet weten waarom!’ zei Ed. ‘We hebben niks gedaan, dus we hoeven ook nergens bang voor te zijn.’

Boutje keek door het raampje aan de achterkant. Er liepen een stuk of zes agenten tussen de rommel te scharrelen. Met hun plastic handschoenen tilden ze af en toe iets op om het beter te kunnen bekijken.

Na een tijdje haalden alle agenten precies tegelijk hun telefoon tevoorschijn. Gek genoeg hadden ze allemaal dezelfde: groot en geel.

‘Kom eens kijken!’ zei Boutje. ‘Het lijkt wel of ze de spullen aan het filmen zijn!’

Ed kwam bij hem staan. ‘Die gele dingen, dat zijn geigertellers. Het zijn speurapparaatjes waar je een opdracht aan kunt geven, bijvoorbeeld: “Zoek wapens!” of: “Zoek goud!”. Als dat ding dan iets ruikt, gaat hij hard piepen. Ze denken

dus dat hier iets verstopt ligt. Iets wat gestolen is, denk ik. Gelukkig maar, het heeft dus echt niks met ons te maken.' Zoek goud!, dacht Boutje. Waren ze misschien op zoek naar het beeldje? Dat was toch van goud? Hij moest het meteen aan Ed vertellen! Maar wacht, misschien zochten ze iets heel anders, een kist met gouden munten of gestolen sieraden. Dan had hij de verrassing voor niks verklapt.

Hij draaide zich om naar Ed. 'Hebben ze echt helemaal niks gezegd? "We zoeken een mooi beeldje." Zoiets misschien?'

Ed bleef een tijdje naar hem kijken, zijn wenkbrauwen gingen steeds verder omhoog. 'Vertel het maar,' zei hij toen.

'Oké dan,' zei Boutje. 'Ik heb vanmorgen iets gevonden.'

Ed humde.

'Het is van goud.'

Ed knikte.

'Het is een beeldje van een boksertje.'

'Zo!' zei Ed.

'Hij heet Ali. Ik heb hem in een doos gedaan en op de deksel heb ik geschreven: *AFBLIJVEN AUB*. En die doos heb ik net begraven, met een lepel, helemaal daar bij het hek.' Boutje wees in de richting van de villa. 'Ik wilde het pas aan je geven als je jarig bent.'

'Oei.' Ed wreef langs zijn kin en dacht diep na.

Op dat moment wist Boutje heel zeker dat ze een probleem hadden. Ed zei altijd: 'Welnee!' of: 'Nou en?'. Maar hij had nog nooit 'oei' gezegd.

'Misschien valt het mee,' zei Ed toen. 'Als ze het vinden, weten ze nog niet dat jij het daar hebt begraven.'

De agenten bleven maar zoeken, de hele rommelberg werd bekeken. Er kwam zelfs een takelwagen bij zodat ze hoger op de berg konden komen.

‘Weet je wat? Ik ga gewoon eerlijk vertellen wat er gebeurd is,’ zei Boutje ineens.

Hij liep al weg, maar Ed hield hem tegen. ‘Ze zullen je niet geloven, echt niet.’ Hij keek heel bezorgd. Boutje kreeg er kippenvel van.

‘Luister even goed naar me.’ Ed ging op zijn hurken zitten, zodat hij Boutje recht in de ogen kon kijken. ‘Wij hebben een huis op wielen, daarom moeten we héél voorzichtig zijn. De mensen denken altijd dat we fout zijn. Dus als jij zegt dat je het beeldje eerlijk hebt gevonden, zeggen de mensen: “Je liegt, jullie hebben het gestolen, jullie zijn dieven.” Snap je?’

‘Gestolen? Dieven? Wij? Alleen maar omdat we een huis op wielen hebben?’ Boutje geloofde zijn oren niet.

‘Ja, jongen,’ zei Ed.

‘Waarom halen we de wielen dan niet onder ons huis vandaan?’ vroeg Boutje.

Ed glimlachte. ‘Was het maar zo simpel.’

‘Laten we gewoon heel hard weggrijden met het huis!’ zei Boutje bang. ‘Nu meteen, kom dan!’

Ed hield een vinger naast zijn oor. ‘Hoor je dat? Ze hebben beet.’

Het klonk alsof er in de verte een vrachtwagen achteruitreed: *piep, piep, piep...*

Boutje gluurde door het keukenraampje.

‘Hebbes!’ werd er geroepen. ‘In een schoenendoos!’

‘Er staat iets op de deksel!’ Een agent las het luidkeels voor: ‘Afblijven aub.’

Boutje ging op de grond zitten met zijn rug naar het raam.

Ed schraapte zijn keel. ‘Het komt allemaal wel weer goed.’

Maar niet heus, dacht Boutje.

‘Maar ehm... misschien nemen ze me wel even mee.’

Ed durfde hem niet meer aan te kijken. ‘Het beeldje is hier verstopt en wij wonen hier, dus...’

‘Dus niks!’ zei Boutje. ‘We hebben niks gedaan! En trouwens, ik heb het toch begraven, niet jij?’

Ed keek ernstig. ‘Luister goed: ze mogen jou niet zien, want dan moet je hier weg. Een kind op een vuilnishoop, dat mag niet van de politie. Dan moet je naar een kindertehuis.’

WAT??

‘Een kindertehuis? Waarom, hoezo...’

‘Daarom ben ik degene die even met ze meegaat naar het politiebureau en niet jij.’

‘En dan?’

‘Dan ga ik vertellen dat ik een beeldje tussen de rommel heb gevonden.’ Ed lachte, maar het was geen Ed-lach.

‘Waarom heb je het dan weer begraven? Om jezelf te verrassen zeker! Wat ga je daarop verzinnen?’ riep Boutje.

‘Ze laten me heel snel weer vrij, dat weet ik zeker. Ga jij nou maar een nieuw verjaardagscadeau zoeken, want dat beeldje zijn we kwijt.’ Ed lachte opnieuw.

Toen werd er gebeld, en nog eens en nog eens.

‘Ja, ja, ik kom al,’ riep Ed. Hij draaide zich om naar Boutje en drukte zijn wijsvinger tegen zijn lippen. ‘Zorg goed voor jezelf, ik kom gauw weer terug,’ fluisterde hij.

‘Loop rustig naar buiten met je handen omhoog!’ riep een agent door een megafoon.

‘Verstop je,’ fluisterde Ed.

Boutje dook onder het bed en maakte zich zo klein mogelijk. Daarna opende Ed de deur en liep naar buiten.

‘Ben je alleen?’ schreeuwde een agent.

‘Ja, ik ben alleen,’ antwoordde Ed.

‘Kijk dan, hij heeft rode verf op zijn hand. Precies dezelfde kleur!’ riep een agent.

Kindertehuis, kindertehuis, dacht Boutje.
'Ik weet wat jullie denken, maar ik kan alles uitleggen,
meneer,' zei Ed.
'Dat zal best!' schaterde de agent.
Meer verstond Boutje niet, want de deur ging weer dicht.
Even later werden de politieauto's gestart.